పువ్వులు

రెండు ఇళ్ళకి మధ్యనున్న బంతిమొక్కల ప్రక్కన రాతిమీద కూర్చుని, మొక్కలవైపూ మొక్కల్లోకీ చూస్తోంది కమలబాల. మేడయింటిమీద అంచుమీదకి వచ్చిన చందమామ చిరునవ్వు-చిన్నది-పారేశాడు.

ఊరవతల తోట. 'ది గార్డెన్' అది. తోటమధ్య పెద్దమేడ. అది మెయిన్ హవుసు. మేడకి కొంచెం పడమటగా చిన్న పెంకుటిల్లు. అది గెస్ట్ హవుసు.

మేడగల పెద్దమనిషి కలకత్తాలో వ్యాపారంగల పెద్ద మనిషి. అతగాడు ప్రతియేటా వేసంగికి మాత్రం చల్లగాలి కోసం స్వంత వూరుకు కుటుంబంతో సహా వచ్చి నెల్లాళ్లుండి వెళ్ళే అలవాటుగల పెద్దమనిషి. ఆయన కలకత్తాలో వుండేప్పుడు ఇక్కడ మేడని అద్దెకి ఇవ్వవచ్చు. కాని, ఊరవతల వుండే అంత పెద్ద మేడలో అంత మేడకి తగ్గ అద్దె యిచ్చుకొని ఎవడూ దిగడు. తక్కువ అద్దెకి ఇంటివారు యివ్వరు. ఇచ్చినా, దిగినవాళ్ళని ప్రతియేటా వేసంగికి మాత్రం ఖాళీ చేయమనడం బావుండదు. అందుచేత మేడ యింటిని తలుపులు మూసి తాళాలు బిగించి ఉంచేరు. గెస్ట్ హవుసు మాత్రం అద్దెకిచ్చేరు.

ఇల్లు చిన్నది కాబట్టి, ఊరవతల ఉంది కాబట్టి ఇంటివారా గెస్ట్ హవుసుని తక్కువద్దెకి యిచ్చేరు. ఇల్లు చిన్నదైనప్పటికీ వూరికి దూరంగా ఉన్నప్పటికీ అద్దె తక్కువ కాబట్టి అందులో ప్రవేశించేరు అవతారంగారు.

అవతారంగారి గురించి "మీ నాన్నగారికి ఎక్కమ్మాపని" అని ఎవరైనా అడిగే ఎడల "బ్యాంకిలో" అని టక్కున చెప్పగల కమల "బ్యాంకులో యేంపని? ఎన్నాళ్ళ సర్వీసు? జీతం ఎంతిస్తారు?" ఇటువంటి ప్రశ్నలు వేస్తే మాత్రం సరిగా సమాధానం చెప్పలేదు. అవతారంగారి ఆర్జన ఇంటికి యెంత మటుకు ఆధారంగా ఉందో ఆ ఆర్జన యింటికి చాల్తుందో చాలదో అనే విషయాల గురించి కమలెప్పుడూ ఆలోచించనే లేదు. తన స్కూలేమిటో, తన చదువేమిటో అంతే.

కిందటేడు ఏప్రిల్లో కమల మూడో ఫారం పరీక్ష రాసి పాసయినరోజుల్లో ఆమెకి పన్నెండోయేడు దాటింది. ఆమె ఆ వెంటనే ఈ ఇంట్లోకివచ్చి పడింది. అంతటితో-

"స్కూలు ఇక్కడికి చాలాదూరం అవునా? మరి ఒక్కర్తెవీ అంతదూరం నడిచి యెలా వెళ్తావో నువ్వే చెప్పు. వెళ్ళలేవు కద. ఒప్పుకుంటావా? ఒప్పుకోవూ...అలా అంటావు. అంతే...మరి థర్డుఫారం పాసయేవు. అలాగా యిలాగా కాకుండా ఫస్టుగా పాసయేవు. యేం? చాలూ?! అల్లవాళ్ళ సీతాలక్ష్మిని చూడు. ఎమ్మే పాసయిందా?! పాసయింది. పాసవుతే మాత్రం పెళ్లి చేసుకోక తప్పిందా?... అందుచేత ...ఆడపిల్లకీ... పెళ్లి-పెళ్ళి-అదీ ముఖ్యం. తెలిసిందా?" అంటూ కొన్నికారణాలు చెప్పి కమలని స్కూల్‌కి పంపించడం మాన్పించి వేసేడు కమల తండ్రి.

అవి అసలు కారణాలు కావనీ వట్టి సాకులుమాత్రమేననీ అసలుకారణం వేరే వుందనీ ఆరోజే తెలిసింది కమలకి. తండ్రిని ఆఫీసుకి వెళ్ళనిచ్చి తల్లిదగ్గర మారాం చేసిచేసి ఏడవగా, విసిగిపోయి కేకలు వేసింది శేషమ్మగారు.

"మీ అన్నదమ్ములూ అక్కచెల్లెళ్ళూ పదిమందికీ ఎఫ్ఫేలూ, ఎమ్మేలూ చెప్పించడానికి మీ నాన్న లక్షాధికారనేకున్నావా కోటీశ్వర్లనుకున్నావా? లేక, దులుపుతే రాల్డానికి పెరట్లో రూపాయల చెట్లున్నాయనుకున్నావా? దయచేసి, ఏడుపు కట్టిపెట్టు. తెలిసిందా! ఎండెక్కింది. ఆ పచ్చికర్రలు కాస్తా ఎండలో పడేసిపెట్టు" అని కేకలేసిన కమలతల్లి విసవిస వెళ్ళింది వంట దగ్గరికి.

అందుమీదట కళ్ళు తుడిచేసుకున్నది కమలబాల.

అప్పణ్ణించీ, ఎవరూ చూడకుండా కళ్ళు తుడిచేసుకోవడం అలవాటు చేసుకొంది.

ఆ రోజున కోపంగా ఉండడంచేత అవతారంగారి భార్య తన సంతానం సంఖ్య యెక్కువ చేసుకున్నదే గాని, నిజంగా లేరావిడకి పదిమంది పిల్లలు.

కమల పుట్టిన పదేళ్ళ నాటికి అవతారంగారికి కడసారిది విమల కలిగింది. ఈ మధ్యకాలంలో ఉద్భవించినవాళ్లు వరసగా నలుగురు. మొదటివాడు సీతారాముడు. రెండవవాడు రాథాకృష్ణుడు. మూడోవాడు పార్వతీప్రసాదుడు. నాలుగోవాడు గంగాధరుడు. నలుగురూ రావులే. నలుగుర్నీ యింట్లో పిలిచే పిలుపు-

"ఒరే సీతా ఒరేయ్ రాధా! ఏవర్రా గంగా పార్వతీ! ఎంతసేపయింది ఒడ్డించేసి ఇంకా అక్కడే కూర్చున్నారూ? ఎక్కడ దాపరించేయో ఏవిఁటో ఆ మొక్కలు చస్తున్నాం. మీ అక్కకి మతిపోతే మీకూ మతులు పోతున్నాయర్రా?! రండీ వేగిరం రండి" అనేది సాధారణంగా శేషమ్మగారు వేసేకేక.

కొత్త ఇంటికి రాగానే అవతారంగారి భార్య పెరట్లో ధనియాలు చల్లింది. కాకరపాదు పెట్టింది. దొండబద్దు నాటింది. తరువాత తోటలో ఓ రోజున కమల అటూ ఇటూ తిరిగి చప్పున తల్లి దగ్గరికి పరుగెత్తుకొచ్చి,

"అమ్మా అమ్మా అల్లక్కడ కొత్తమిరి మొక్కలు యెన్నున్నాయనుకొన్నావ్! ఎన్నో వున్నాయే" అంది.

"ఎక్కడే?"

"అక్కడ ఎరువు కుప్పదగ్గర"

"ఎరువు కుప్పదగ్గిర, అవా! అవి బంతిమొక్కలే బ్రాజమానవా."

"బంతి మొక్కలా?!"

"అవునే."

"బంతిపువ్వులు పూస్తాయా?!"

"బంతి మొక్కలకి బంతి పువ్వులు పుయ్యకపోతే పొట్లకాయలు కాస్తాయను కున్నావుటే. బావుందమ్మా బావుంది. చదవ్వేస్తే ఉన్న మతికూడా పోయిందిట" అంది శేషమ్మగారు.

ఆ రోజునుంచే కమలకి మతిమారడం జరిగింది.

ఆరోజే ఆ వెంటనే పువ్వులతోట వేసేదామనుకోలేదు కమల. కాని, మసిబొగ్గుల్లో మాణిక్యం కనిపిస్తే దాన్ని వేరే తీసేసి దానికి తగిన యేర్పాట్లు దానికి చేసినట్లుగా, ఎరువు కుప్ప నుంచి బంతి మొక్కల్ని వేరుచేయాలని కమలకి కలిగిన ఆలోచన "పూలతోట"కి దారి తీసింది. తరువాత ఆ యెరువునే ఆ కమలే మోసుకొచ్చి ఆ మొక్కలకే వేయడం జరిగిందనుకోండి. కాని అది వేరేసంగతి. ముందు ఆ మొక్కల్ని కొన్ని తీసుకొచ్చి పెరట్లో పాతింది కమల.

ఆ మొక్కల్ని అక్కణ్ణించి తీసుకురాడానిగ్గాని, వాటిని పెరట్లో పాతడానిగ్గాని ఇంత చిన్న పిసరైనా సాయం చెయ్యని పెద తమ్ముడు–సీతగాడు–"అక్కయ్యా అవన్నీ పెరట్లో వేస్తున్నావా? ముందువేపువేస్తే షోగ్గా వుండదుటేః పువ్వులు పూసినప్పుడు అంతా గుమ్మెత్తిపోరూ" అని చెప్పి మొక్కల్ని యింటి ముందు నాటమని సలహా యిచ్చేడు. అది బావుందని ఆ సలహా పాటించింది కమల. "అక్కయ్యా, లైనుగావేస్తే బావుంటుందికదే" అన్నాడు రాధ. అలాగే చేసింది కమల "అక్కా అక్కా అంతదగ్గరపా పాత్తే మన గదిలో సామాన్లాగా యిరుగ్గా వుంటుందే. కొంచెం దూరంగాపాద్దూ" అన్నాడు పార్వతి. "నువ్వేం సలహాలు చెప్పక్కర్లేదు. చాతనైతే సాయం చెయ్యి. లేకపోతే నోరుమూసుకూర్చో" అనేసినప్పటికీ పార్వతిగాడి సలహా ప్రకారం మొక్కల్ని దూరదూరంగానే నాటింది కమల. గంగగాడు సలహాలేవీ యివ్వకుండా, చిన్న చెంబులో నీళ్ళు పట్టుకొచ్చి యిచ్చేడు. విమల సలహాలూ యివ్వలేదు, వూరికే కూర్చోనూలేదు. అటూ ఇటూ తిర్గి మొక్కల్ని కొన్ని నాటబోయి, కొన్ని తొక్కి ; అందరి కళ్ళలోనూ అడ్డంగాపడి, కమల చేత చీవాట్లుతిని, సీత చేత ఓదార్చబడి, అమ్మదగ్గరకి తీసుకుపోబడింది.

ఆఖరికి ఆ సాయంకాలానికి, అంతా కలసి ఆరు వరుసల్లో ముప్ఫై బంతి మొక్కలు నాటేరు.

నాటిననాటి ఆ సాయంత్రం ముప్పయి మొక్కలూ కూడా సొమ్మసిలిపోయి తలలు వేల్లాడ వేసేసేయి.

ఆ రాత్రి ఆకాశంలో చంద్రుడు లేడు. ఎక్కడా మేఘాలూ లేవు, చుక్కలున్నాయి. కాని, వాటివైపుచూడ్డం లేదు కమల. బుడ్డీదీపం చేతపట్టుకొని, మడిదగ్గర కూర్చొని బుడ్డీదీపపు గుడ్డివెలుగులో చుక్కల్లాటి కళ్ళతో మొక్కల్ని బిక్కు బిక్కు చూసింది.

మొక్కలు బతకవేమోననే బెంగచేత ఆ రాత్రి అవతారాన్నీ శేషమ్మనీ బతకనిచ్చింది కాదు కమల.

"బతుకులాయా, బతకవా?" అదే ప్రశ్న.

"బతుకుతే బతుకుతాయి, లేకపోతే పోతాయి. మధ్య నన్ను మాత్రం చంపక కళ్ళుమూసుకు పడుక్కో" అని అటు తిరిగి పడుకుంది శేషమ్మగారు.

ఆ రాత్రి తనకి యెప్పుడు నిద్రపట్టిందో అన్న సంగతి కమలకి తెలీదు. ఆ రాత్రి ఎక్కణ్ణించో వచ్చిన మేఘాలు యెంతగానో వర్షించి వెళ్ళిపోయాయన్న సంగతి ఆ రాత్రి కమలకి తెలీదు.

మర్నాడు సూర్యుడు లేచిన కొంచెం సేపటికి నిద్రలేచిన కమలబాల కళ్లు నులుముకొంటూనే యింటిముందుకివెళ్ళి, చూసి, కెవ్వున కేకవేసి మడిదగ్గిరకి పరిగెత్తింది.

తల్లికి తెలుస్తుంది; తండ్రికి తెలుస్తుంది; భగవంతుడికి తెలిసే వుంటుంది; ప్రాణాన్ని జీవితాన్ని పెంచి పోషించే వారందరికీ తెలిసి తీరాలి. ఆ ఉదయం తలలెత్తి నిల్చున్న చిన్న యెత్తు బంతి మొక్కలు ఓ పదమూడేళ్ళ ఆడపిల్లకి కలిగించిన సంతోష, సంభ్రమ, ఆశ్చర్య, ఆనంద ఉద్వేగాలు ఎటువంటివో ఏమిటో.

ఇటు ఈ మొక్కదగ్గర నిల్చుంది కమల. అటు ఆ మొక్క దగ్గిరికి పరిగెట్టింది కమల. ఇదే కమల ఈ మొక్క అయింది. ఇదే కమల ఆ మొక్క అయింది. నిన్నటిరాత్రి నీటిమబ్బు ఈ కమలే. నిన్నరాత్రి వానజల్లూ ఈ కమలే. ఆ కమలే ఈ ఉదయం సూర్యరశ్మిగా మెరుస్తోంది. అదే కమల ఈ వుదయం చల్లగాలిగా వీస్తోంది.

ఆ వుత్సాహమే కమలని మరో కమలగా చేసింది.

మొక్కల్ని పెంచడమే ముఖ్యమైన పనయిపోయి కూర్చుంది కమలకి. కాని ఆ పెంచే అధికారం, అవకాశం కమలొక్కర్తే గుత్తకి పుచ్చుకోలేదు. అందులో మిగతా వాళ్ళకూడా ఉన్నాయి షేర్సు. గంగగాడు చిన్న చెంబుతో పట్టుకెళ్ళి ఆ మొక్కలకి అదే పనిగా నీళ్ళు పోస్తూండడమే వాడిపని. ఇంటివారి తోటమాలీ దగ్గిరకిపోయి బొరిగా తొల్లికా తెచ్చియిచ్చి, ఇచ్చి తెచ్చే పని పార్వతిగాడిది. ఎరువు మోసుకొచ్చి మొక్కలకి వెయ్యడం అనేది రాధగాడి పనుల్లో ఒకటి. రెండు పూట్లా వచ్చి మొక్కల్ని తనిఖీచేసే అధికారి సీతగాడు. అప్పటప్పట, అవసరం వెంబడిని వచ్చి సైంటిస్టు సలహాలిచ్చే

డ్యూటీ యింటివారి తోటమాలీది. తెలిసీ తెలియని సలహాలిచ్చే పని మొక్కల్ని పెంచడంలో పెద్దబాలశిక్ష చదువుకున్న అవతారంగారిది. అవతారంగారు సాయంకాలం ఆఫీసు నుంచివచ్చేక మొక్కలదగ్గర వాలుకుర్చీ వేసుకొని న్యూసు పేపరు చదువుకొనేప్పుడు పక్కన రాతిమీద కూర్చొని ఏదో కుడుతూ కుట్టకపోతూ కబుర్లు చెప్తూ మధ్యమధ్య మొక్కల్నీ పిల్లల్నీ మెచ్చుకు గొప్పపడ్డం శేషమ్మగారి పని.

ఓరోజు పొద్దున్నే-

"అక్కయ్యా! మొగ్గ మొగ్గ!" అని కేకేసేడు పార్వతి.

ఆ దినం ఓ ఘడియసేపు వెర్రెత్తి నట్టుగా తిరిగింది కమలబాల. ఆ రోజున గంగగాడు మొక్కలకి కుమ్మరించిన నీళ్ళు ఇన్నీ అన్నీ కావు.

దాదాపు అన్ని మొక్కలూ మొగ్గ తొడిగేయి.

అందుమీదట ఏ మొక్క ముందు పూస్తుందనే ప్రశ్న వచ్చింది. మొదటి వరసలోదా, మూడో వరసలోదా. అదా ఇదా అని తర్జన భర్జన జరుగుతూండగానే అన్నిటిలోకి పొట్టి మొక్కకి

ఒక పువ్వు కొంత విడింది.

ఒక వారమే అంతగా పండింది.

అప్పట్లో కమలకే కాదు, పిల్లలందరికీ వెర్రులెత్తేయి. అవతారం గారుకూడా సంతోషం ప్రకటించకుండా వుండలేక పోయారు. శేషమ్మగారుకూడా కొంత చిన్నపిల్లయింది. విమల పెద్దగా కేకలేసి గెంతులు వేసింది. పువ్వు బాగా విడ్డాక "విమలా, పువ్వు ముట్టుకుంటే నాన్నతోచెప్పి తన్నిస్తా. ముట్టుకోకేం" అని కమల విమలని హెచ్చరించడంతో పువ్వులెవ్వరూ తెంపరాదనే రూలుకి పునాది యేర్పడిందని చెప్పవచ్చు.

పూసిన ఒక్క పువ్వూ కోసేడమేనా? మరోటి కూడా బాగా విడ్డాక కొయ్యొచ్చు అని ఆదిలో అనుకున్నారు. తరువాత ప్రతి మొక్కకీ అధమం ఒక పువ్వయినా బాగా విడితే గాని యే పువ్వూ తెంపరాదనుకున్నారు. అయితే అన్నీ బాగా పూసేయిగాని మూడోవరుసలో మధ్యమొక్క మాత్రం మంకుపట్టు పట్టినట్టుగా యెంతకీ మొగ్గయినా తొడిగింది కాదు. చివరికి దానంతట దానికే తిక్కతిరిగి మొగ్గ తొడిగింది. నాలుగు పువ్వులు విడ్డాయి.

అప్పుడు విమలని పొట్టిమొక్కదో పువ్వు తెంపుకో నిచ్చింది కమల. తెంపుకోనివ్వడం ఏమిటి? తనే తెంపి యిచ్చింది. తెంపిందేకాని తెగ విచారించింది.

ఆవేళ రాత్రి గంగగాడు మొక్కల పక్కన గొంతు కూర్చున్నాడు. నడుంమీద చేతులు వేసుకొని పక్కనే కమల నిల్చొని మొక్కలవైపు చూస్తోంది. అప్పుడు గంగగాడు "అక్కయ్యా! మేక తినేస్తే మొక్క లేదుస్తాయని చెప్పేవు కదా ఆవేళా. మరివాళ

నువ్వెందుకే పువ్వు తెంపేసేవూ?" అని అక్కని అడిగేడు.

అక్క జవాబు చెప్పలేదు. పొట్టి మొక్కవైపు నిదానంగా చూస్తోంది.

పైన చంద్రుడు ఆకాశంలో విచ్చలవిడిగా తిరుగుతూన్నట్లుగా వున్నాడు. చంద్రకాంతులు బంతిపువ్వుల్లోకి యింకిపోతున్నాయి; బంతిపువ్వులమీంచి జారిపోతున్నాయి. ఇంట్లోంచి రాధగాడి నవ్వు వినిపిస్తోంది. పొట్టి మొక్కది పువ్వుపోయిన మొండి రెమ్మ మాత్రం చందమామ వైపు దీనంగా చూసింది. ఆ కొమ్మవైపు జాలిగా చూసింది కమల.

"ఒరే గంగా మరింకెప్పుడూ తెంపొద్దురా" అంది కమల ఉన్నట్లుండి పెద్ద నిశ్చయానికి పూర్తిగా వచ్చేసి.

అది కిందటేడు జరిగిన విషయం.

నెలలు నడిచేయి. సంవత్సరం మారింది. కిందటేడు తీసి దాచిన విత్తనాలు మొలకలెత్తేయి. ఈసారి స్వయం అవతారంగారే నడుంకట్టిరెండు ఇళ్ళకీ మధ్యగా పెద్ద మడి తయారు చేసేరు. అందులోకి బంతిమొక్కల్ని మార్చి నాటేరు. విధి విరామం లేకుండా నీళ్ళు పొయ్యటానికి గంగా పార్వతీ వుండనే వున్నారు.ఎరువు మొయ్యడంలో సీతగాడు కూడా చిన్న సాయం చేసేడు. మొక్కలు ఎదిగేయి. మొగ్గ తొడిగేయి. ముచ్చటగా పూసేయి.

"పువ్వు లెవ్వరూ తెంపరాదు."

అది నిరుటి రూలే. కొత్తదేం కాదు. రూల్ని ఖచ్చితంగానే యెన్ఫోర్సు చేస్తూ వచ్చింది కమల. పువ్వులు తెంపాలన్నా విమల తెంపాలి. కాకపోతే శేషమ్మగారు తెంపాలి. విమలని అదుపులో ఉంచడం అట్టే కష్టంకాదు. శేషమ్మగారి పూజకి తోట్లో ఎర్రగన్నేరు పువ్వులు ఉండనే వున్నాయి.

మొక్కలకి సంరక్షణ ఫస్టుగా వుంది. మొక్కలన్నీ బాగాలేచేయి. బలంగా లేచేయి. కొల్లగాపూసి పువ్వుల్లో ఒక్కరేకైనా ఎవర్నీ తెంపనివ్వదు కమల. ఇంటిముందు ఆ రవ్వంతమేరా పచ్చగా ఉంది. నందనవనంలో ఓ చెక్కలా ఉంది. తను ఏర్పరచుకున్న ఆ అందాన్ని చూస్తూ అక్కడ ఆ రాతిమీద కూర్చున్నప్పుడు యెన్నో విషయాలు మరిచేది ఆ కమలబాల. ఆ విషయాలు మర్చిపోడానికే అక్కడ కూర్చునేది కమలబాల. దూరంలో ఉన్న స్కూలు: బడిమీద, ఎండలో మెరిసే కంచుగంటా; పది గంటలకి కొన్ని వందల కంఠాలు పలికే ప్రార్థనపాటా: క్లాసురూంలో నల్లబోర్డుపై నుంచి వెల్ల వేసిన గోడమీంచి మోహన్దాస్ కరంచంద్ గాంధీ అనే ముసలాయన చూసే చల్లని చూపూ; క్లాసులో అందర్నీ నవ్విద్దామని తాపత్రయపడే సరస్వతి యెప్పుడూ నవ్వే కలకలనవ్వూ; తనకీ సావిత్రికీ తెలుగులో ఫస్టుమార్కులపోటీ: ప్రస్తుతం ఇంట్లో కర్ర పెట్టెలో ఏడ్చే సబ్బుపెట్టెలో ఆ రోజుల్లో కలకల్లాడుతూ కులికే సుద్దముక్కలూ; రంగు పెన్సిల్సూ,

రిబ్బనుముక్కలూ, మూడో ఫారానికి ఇంగ్లీషు, నాలుగో ఫారానికి దేశ చరిత్ర చెప్పే సరోజినమ్మగారు క్లాసులో అడుగుపెట్టీ పెట్టడంలో వేసే కమ్మని అత్తరు వాసనా; కబుర్లు చెప్పే సైన్సు టీచర్ గారి సన్నటి కంఠం; తెలుగు పద్యాలు; ఇంగ్లీషు స్పెలింగ్సూ; లెక్కల స్టెప్పూ, అన్నిటి గురించీ మర్చిపోయేది కమలబాల. చిక్కని ఆకుపచ్చటి ఆకులు, చక్కని బంగారు రేకుల పువ్వుల. వీటిచాటున యెక్కడో ఉండి పోతాయి ఆ స్కూలూ, ఆ రోజులూ అన్నీకూడా.

అలా ఓ రోజున ఆ మొక్కల దగ్గర ఉదయం హాయిగా కూర్చున్నప్పుడే వచ్చేడు బక్క భగవాన్లు.

ప్రతినెలా జీతం అందిననాటి రాత్రి, పడుక్కునే ముందు తలకింద తలగడా సరిచేసేకుంటూ "తెల్లారే సరికల్లా తయారవుతాడ్రా బక్క ముండాకొడుకు" అని ఓ సారి అనుకోకుండా పడుక్కోరు అవతారంగారు. సరిగ్గా అలాగే మర్నాడు పొద్దుటే యేడో గంట కొట్టేసరికల్లా "అయ్యా అవతారంగారూ" అని కేకేస్తూ అద్దె వసూలు చెయ్యడానికి వస్తాడు బక్క భగవాన్లు. ఆ కంఠానికి పది జీరలు. పది అవతారాల్నీ ఉద్దేశించి పిల్చేడా అనిపిస్తుంది.

ఇంటివారి యిల్లు, ఇంటివారితోట, ఇంటివారి ఇక్కడి వ్యవహారాలన్నీ చూసే ఉద్యోగం బక్క భగవానుది. ఆ రోజున అద్దెపుచ్చుకున్నాక "ఇంటివాళ్ళు క్రిస్మస్‌కి వస్తున్నారండోయ్" అని చెప్పేసి నవ్వుకొంటూ చక్కాపోయాడు. ఇంటివాళ్లు పక్కనే ఉన్నట్లయితే అద్దెకున్న వాళ్ళ సంకటాలు అణిగిపోతాయని భగవాన్లుగారి అభిప్రాయం.

వేసంగికే రావడం యింటివారి అలవాటుకదా! ఇప్పుడెందుకొస్తున్నారో అనుకున్నారంతా. భగవాన్లుకుకూడా ఏ మాటా తెలీదుట.

ఇంటివారంటే అంత యిష్టంలేదు కమలకి. ఇంటాయన ఎటువంటివాడో తెలీదు. ఆతనెప్పుడూ చిన్నింటివైపుకిరాడు. ఇంటావిడ మంచి మనిషిలాగే కనిపిస్తుంది. ఇంటివారి పెద్దకూతురు అత్తవారింట్లో పట్నంలో ఉంటుంది. ఆమెని యెరుగదు కమల. రెండో కూతురు పదహారేళ్ళ వయసుదే. అయినప్పటికీ పాతికేళ్ళ మనిషిలా ఉంటుంది. తనకి పదేళ్లే ఉన్నట్టు ప్రవర్తిస్తుంది. ఆ అమ్మాయి కిందనుంటే పంట లుండవు. మీదనుంటే వర్షాలుండవు. మూడో అమ్మాయి నెమ్మదిగానే ఉంటుంది. పదేళ్ళది. ఆ పిల్లని "రెండుజెలమ్మాయి" అంటారు అవతారంగారింట్లో అంతా.

నిన్న మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలకి కారు దిగేరు యింటివారు. అందరికంటే ముందు ఆఖరమ్మాయి కార్లోంచి బైటికి బంతిలాగెంతి యింట్లోకి వెళ్ళింది. ఆ పిల్లవెనక యింటాయన దిగేరు. ఆయనది బట్టతల. మనిషి సున్నగా యెర్రగా వున్నాడు. ఫ్లానల్సులో ఉన్నాడు. ఆయన భార్య కార్లోంచి నెమ్మదిగా దిగింది. నిండుగా యెత్తుగా ఉంది. బ్లడ్ రెడ్ సారీ కట్టుకొంది. చాయ మేలిమి బంగారంగా ఉంది. వారి రెండో

అమ్మాయి కార్లోంచి దిగలేదు. ఆమెని నెమ్మదిగా దింపేరు. ఆమె సారీ మీద ఓవరుకోటు తొడుక్కుంది. పెద్దగా మూలుగుతోంది.

"అమ్మాయి గారి కేమొచ్చిందమ్మా" అని భగవాన్లు మిక్కిలి ఆందోళనతోనూ, అతి వినయంగానూ ప్రశ్నించేడు.

అమ్మాయిగారికి (ఒక పాయింటో అరడిగ్రీ) 'ఫీవర్'ట.

అందుగురించి ఒక్క ఇసుమంతైనా చింతించినట్లే కమల కూడా యింత పిసరయినా విచారించలేదు.

కాని–

ఇంటివాళ్ళు ఎందుకొచ్చేరు? ఎన్నాళ్లుంటారు? వాళ్ళిక్కడ ఉన్నన్నాళ్ళూ ఆ అమ్మాయికి ఉష్ణం ఉండదా? అని రాత్రి ఆలోచిస్తూ పడుకుంది కమల.

ఉదయాన్నే లేచింది కమల.

ఉదయం నెమ్మదిగా వెళ్ళింది. ఇంటివారి నౌకరు శేషమ్మగార్ని బిందె ఒకటి అడిగి పట్టుకు వెళ్లేడు. అంతే మరేం విశేషాల్లేవు.

మధ్యాహ్నం మూడు గంటలకి మాత్రం...

చిన్న బిందెతో నీళ్ళు పట్టుకొని, గుమ్మం దగ్గరికి వచ్చిన కమల వచ్చీ రావడంతో ఒక్క కేకవేసి, బిందెని అలానే విడిచేసి పరిగెట్టింది మొక్కలదగ్గరికి.

మేడ యింటి డ్రాయింగ్‌రూమ్‌వైపు వరండాలోకి ఇంటావిడా, చిన్నఇంటి గుమ్మంలోకి శేషమ్మగారూ ఒక్కసారే వచ్చేరు.

ఇంటివారి ఆఖరమ్మాయి–రెండు జడలు వేసుకొన్నది, బ్లౌజును తొడుక్కున్నది, గాలికొట్టిన బంతిలా వున్నది–

"నే కోసుకుంటా. నా యిష్టం. నాక్కావాలి" అని గట్టిగా అరుస్తోంది. ఆమె చేతులు గట్టిగాపట్టుకొని "వీల్లేదు. కొయ్యొద్దు" అని కమల కేకలేస్తోంది. ఇద్దరూ పెనుగులాడుతున్నారు. మూడు బంతిపువ్వులు నలిగి నేలపడ్డాయి.

"ఏం పిల్లా! ఏమిటా అల్లరీ?" అని

ఇంటావిడ సాపుగానూ గట్టిగానూ, కమల్ని మాత్రం ఉద్దేశించి అడిగింది. ఇద్దరమ్మాయిలూ పెనుగులాట ఆపేసి, అలానే నిల్చుండిపోయేరు. అంతలోనే శేషమ్మగారొచ్చి కమల పట్టిన పట్టు విడిపించి, కూతురుచెయ్యి పట్టుకునిల్చుంది.

"లుక్ హియర్ మమీ..." అని ప్రారంభించి చెప్పింది రెండుజడలమ్మాయి.

"నెవర్ మైన్డ్‌హర్. యూ టేక్ ఏజ్ మెనీ ఏజ్ యు ప్లీజ్" అని ఆ అమ్మాయితో చెప్పి,

"ఆ పువ్వులే అంత మహా భాగ్యంటమ్మా?! మీ అమ్మాయలా సిల్లీగా అల్లరి చేస్తోందేమిటి?! కోసుకుంటుంది మా బేబీ. దాన్నేం అనకండి-"

అని శేషమ్మగారితో చెప్పిలోనికి వెళ్ళిపోయిందిఇంటావిడ. ఆవిడ కోపగించుకున్నట్టు తెలియడంలేదు. "ఇంత స్వల్ప విషయానికి యెందుకంత అల్లరి? క్వైట్ అనెససరీ" అని ఆవిడ చిరాకు పడ్డట్టు మాత్రం స్పష్టంగా తెలుస్తోంది. ఏదో చెప్దామనుకుంది శేషమ్మగారు. ఏం చెబ్దామన్న యింటావిడ లోనికి వెళ్ళనే వెళ్ళిపోయింది.

తల్లి ముఖంలోకి చూసింది కమల. బేబీని వారించడానికి శేషమ్మగారికి ధైర్యంలేదని ఆమె ముఖం చెప్పక చెప్తోంది.

"ఈ తుపాకీ పేలదు."

అని చెప్పడానికి, అసలు తుపాకీలాటి మనిషి కానేకాదు శేషమ్మగారు.

ఈ లోపున తెంపేసుకొంటోంది ఇంటివారి బేబీ, బంతిపువ్వుల్ని, కావలసినన్ని.

నెమ్మదిగా, వెనక్కి తిరిగిచూడకుండా ఇంటివైపుకి నడిచేరు తల్లీకూతుళ్ళు. గుమ్మంలో గంగ చెయ్యిపట్టుకు నిల్చున్న విమల రాగాలు పెట్టింది. గంగగాడు రాగాలు పెట్టలేక నిల్చున్నాడు.

బంతిపువ్వులే మహాభాగ్యమా?!

కళ్ళు తుడుచుకొంది కమలబాల.

మేడ ఇంటిమీద మేడ అంచు ఎగువకివచ్చిన చందమామ, చక్కనివి, చిన్న చిన్నవి నవ్వులను యెన్నెన్నో పారేస్తూనే ఉన్నాడు. కాని, కమలబాల

కళ్లుతుడుచుకొంది.

కళ్ళుతుడుచుకొంటూనే ఉంది.

ఆంధ్రపత్రిక (బహుశా ఉగాది 55 లేదా 56)